

ERIN HUNTER

PISICILE RĂZBOINICE

O cale primejdioasă

Cartea a V-a

Traducere din limba engleză de
Ioana Văcărescu

GLANURI

glanul tunetului

LIDER

STEA ALBASTRĂ – pisică gri-albăstruie, cu nuanțe argintii în jurul botului.

SEGUND

INIMĂ DE FOC – motan roșcat, chipeș.

UCENIC, LABĂ DE NOR

PISIGĂ-VRAGI

BLANĂ FUMURIE – pisică cenușiu-închis.

RĂZBOINICI

(motani și pisici fără pui)

VIFOR ALB – motan mare, alb.

UCENIC, LABĂ LUMINOASĂ

DUNGĂ NEAGRĂ – motan dungat, cu blană scurtă gri și neagră.

UCENIC, LABĂ DE FRUNZĂ

COADĂ LUNGĂ – motan cu blana dungată, spălăcită, cu dungi negre.

UCENIC, LABĂ IUTE

BLANĂ DE ȘOARECE – pisică mică, maronie.

UCENIC, LABĂ ASCUȚITĂ

BLANĂ DE FERIGĂ – motan cafeniu-deschis.

BLANĂ PĂMÂNTIE – motan dungat, cafeniu.

UCENIC, LABĂ DE CENUȘĂ

FURTUNĂ DE NISIP – pisică roșcată, spălăcită.

UGENICI

(mai mari de șase luni, pregătiți să devină războinici)

LABĂ IUTE – motan cu blana alb-negru.

LABĂ DE NOR – motan cu blana lungă, albă.

LABĂ LUMINOASĂ – pisică albă cu pete roșcate.

LABĂ ASCUȚITĂ – motan roșcat-marونی.

LABĂ DE FRUNZĂ – pisică cu blana gri-deschis și pete întunecate, cu ochii verzui-deschis.

LABĂ DE CENUȘĂ – motan cu blana gri-deschis și pete întunecate, cu ochii albaștri.

REGINE

(pisici care se pregătesc să nască sau îngrijesc pui)

BLANĂ DE ZĂPADĂ – pisică cu blană albă, frumoasă, și ochi albaștri.

FAȚĂ DUNGATĂ – pisică frumușică, în dungi.

FLOARE AURIE – pisică cu blana roșcată, deschisă la culoare.

COADĂ PESTRIȚĂ – pisică dungată, cu blana deschisă la culoare, cea mai bătrână regină.

BLANĂ ALBASTRĂ – pisică cenușiu-deschis, cu ochii neobișnuit de albaștri.

BĂTRÂNI

(foști războinici și foste regine, retrași)

CHIOARA – pisică cenușie, deschisă la culoare; cea mai bătrână pisică din Clanul Tunetului; aproape oarbă și surdă.

COADĂ TĂRCATĂ – pisică odinioară drăgălașă, tărcată, cu pete negre și galbene.

Clanul umbrelor

LIDER

STEA DE TIGRU – motan masiv, cu blana închisă la culoare și gheare neobișnuit de lungi, fost membru al Clanului Tunetului.

SEGUND

PICIOR NEGRU – motan mare, alb, cu labe uriașe, negre ca tăciunele; fost membru al bandei de pisici vagaboande.

PISIGĂ-VRAGI

MUCEA – motan mic, alb-cenușiu.

RĂZBOINICI

NOURAȘ – motan dungat, foarte mic.

REGINE

MAC ÎNALT – pisică dungată, marونی-deschis, cu picioare lungi.

Clanul vântului

LIDER

STEA ÎNALTĂ – motan alb-negru, cu o coadă foarte lungă.

SEGUND

ȘCHIOPUL – motan negru, cu o labă sucită.

PISIGĂ-VRAGI

FAȚĂ DE COPAC – motan maroniu, cu coada scurtă.

RĂZBOINICI

GHEARĂ DE NĂMOL – motan pestriț, maroniu-închis.

URECHE SFÂȘIATĂ – motan dungat.

MUSTĂCIOARĂ – motan tânăr, dungat, cafeniu.

UCENIC, LABĂ DE ORZ

IZVOR IUTE – pisică tărcată, cu blana gri-deschis.

REGINE

LABĂ FUMURIE – regină cenușie.

FLOAREA ZORILOR – regină tărcată.

COADĂ ALBĂ – pisică albă, micuță.

Clanul râului

LIDER

STEA ÎNCOVOIATĂ – motan uriaș, dungat, de culoare deschisă, cu o falcă strâmbă.

SEGUND

BLANĂ DE LEOPARD – pisică dungată, aurie, cu pete neobișnuite.

PISIGĂ-VRAGI

BLANĂ DE NĂMOL – motan maroniu-deschis, cu blana lungă.

RĂZBOINICI

GHEARĂ NEAGRĂ – motan fumuriu-negru.

LABĂ GREA – motan solid, tărcat.

BLANĂ DE PIATRĂ – motan cenușiu, cu răni de luptă pe urechi.

DUNGĂ CENUȘIE – motan gri cu blana lungă, fost membru al Clanului Tunetului.

REGINE

LABĂ DE CEAȚĂ – pisică frumoasă, cu blana cenușie.

BLANĂ DE MUȘCHI – pisică cu blana pestriță.

BĂTRÂNI

LAC FUMURIU – pisică cenușie, cu blana zdrențuită și cu cicatrice pe bot.

pisici din afara glanurilor

ARPACAȘ – motan alb-negru, care trăiește la o fermă din apropierea pădurii.

LABĂ NEAGRĂ – motan negru, zvelt, cu vârful cozii alb; fost membru al Clanului Tunetului, acum locuiește la fermă, cu Arpacăș.

PRINȚESA – pisică dungată, cafeniu-deschis, cu pieptul și labele albe; pisică de casă, sora lui Inimă de Foc.

PROLOG

În cușca-urătoare era întuneric. Șeful haitei auzea niște labe scormonind în ceva și simțea blana netedă a câinelui de lângă el, dar nu vedea nimic. Nările îi erau inundate de mirosul câinilor, iar dincolo de acesta se simțea mirosul pădurii arse.

Șeful haitei ședea incomod pe podeaua ce vibra; la un moment dat, cușca-urătoare s-a oprit brusc. Afară se auzeau voci de Oameni. Înțelegea unele dintre cuvintele lor. „Foc... Stai de pază... Ai grijă de câini.“

Mirosea spaima Omului, pe lângă aroma dulce-amăruie a lemnului tăiat de curând. Își amintea că mai veniseră acolo și cu o seară înainte, și cu una înainte de aceea – veniseră atâtea nopți câte încăpeau în patru labe. Patrulase domeniul împreună cu restul haitei, adulmecând după intruși, gata să-i gonească. Câinele a mârâit încet, dezvelindu-și colții ascuțiți. Haita era puternică. Alergau ca vântul și ucidău într-o clipită. Jinduiau după sânge cald și după miasma spaimei pe care o simțea prada înainte de a muri. Dar în loc să se bucure de toate acestea, erau ținuți în țarcuri, mâncau ce le dădeau Oamenii și ascultau de ordinele acestora.

S-a ridicat pe labele-i puternice, zguduind ușile în care izbea cu capul uriaș, negru-maroniu. A lătrat puternic, iar glasul a răsunat ca un tunet în spațiul acela închis.

— Afară! Haita afară! Afară imediat!

Restul haitei i s-a alăturat.

— Haita afară! Haita fugi!

Ca și cum le-ar fi răspuns, ușile cuștii-urătoarele s-au deschis larg. În lumina apusului, șeful haitei îl vedea pe Om în picioare, lătrându-le un ordin.

A fost primul care a sărit jos, aproape de un morman de bușteni ce se afla în mijlocul domeniului. Lovind pământul, labele lui au ridicat un norișor de funingine și praf. Restul haitei l-a urmat, un șir de trupuri zvelte negre-maronii.

— Haita vine! Haita vine! au lătrat ei.

Liderul haitei a început să păsească agitat de-a lungul gardului ce îi despărțea de pădure. Dincolo de gard, trunchiuri arse de copaci se sprijineau unele de altele, căzute, sau zăceau întinse pe iarbă. Mai departe, o barieră de copaci neatinși de foc stătea parcă de veghe, iar frunzele foșneau în vânt.

Dinspre întunericul ce înconjura copacii pluteau către câini miresme ademenitoare. S-au încordat. Acolo, în pădurea plină de pradă, haita ar fi putut alerga în voie. Acolo nu erau Oameni care să-i țină în lanțuri sau să le dea porunci. Puteau mânca de câte ori voiau, fiind cei mai puternici și cei mai sălbatici din pădure.

— Liberă! a lătrat liderul haitei. Haita liberă! Liberă imediat!

S-a apropiat de gard și și-a lipit botul de plasa din metal, trăgând în piept miresmele pădurii. Multe dintre mirosurile acelea îi erau străine, dar pe unul dintre ele l-a recunoscut

imediat – îl știa bine, era un miros mai puternic decât celelalte, era mirosul inamicilor și al prăzii sale.

Pisici!

Se lăsase noaptea. Ramurile golașe ale trunchiurilor înnegrite de fum se conturau în lumina lunii pline. În întuneric, câinii patrulau încoace și încolo, ca niște umbre. Își mișcau labele în tăcere, prin funingine și rumeguș. Sub blana strălucitoare li se unduiau mușchii puternici. Ochii le străluceau, iar limbile lungi li se bălăngăneau printre fălcile întredeschise și printre colții ascuțiți.

Șeful haitei adulmeca partea de jos a gardului, căutând un loc anume, pe partea opusă a domeniului față de locul în care dormeau Oamenii. Cu trei nopți înainte, descoperise o groapă îngustă ce trecea dincolo de gard. Și-a dat seama imediat că acela era drumul spre libertate al haitei.

— Groapă. Unde groapă? mormăi el.

Apoi a zărit locul în care pământul cobora parcă, creând o mică adâncitură. Și-a lăsat laba puternică în acea groapă. A ridicat capul, lătrând către cei care îl urmau:

— Aici. Groapă, groapă. Aici!

Se simțea la fel de nerăbdător ca ei. Entuziasmul îi ascutea mintea și căuta febril o soluție. Câinii au tropăit spre șeful lor, răspunzând lătratului său.

— Groapă. Groapă!

— Mai mare, groapă mai mare, le-a promis liderul. Fugim curând.

A început să sape cu toată forța trupului său suplu, puternic. Țărâna zbura în jur, în vreme ce groapa de sub gardul

din plasă devenea tot mai largă și mai adâncă. Câinii trepidau de nerăbdare, adulmecând aerul nopții, ce aducea mirosurile din pădure. Salivau la gândul că-și vor putea înfige colții în trupurile calde ale prăzii.

Liderul haitei s-a oprit și a ciulit urechile, încercând să-și dea seama dacă Oamenii veneau să vadă ce făceau. Dar nu se auzea nimic, iar mirosul de Om venea din depărtare.

S-a lipit de pământ și a intrat în groapă. Partea de jos a gardului i-a trecut prin blană. S-a opintit puternic cu labele din spate, luându-și avânt, până când a ajuns pe partea cealaltă, în pădure.

— Liberi acum, a lătrat el. Haideți! Haideți!

Pe măsură ce câinii treceau pe sub gard, pe rând, groapa devenea tot mai adâncă; câinii i s-au alăturat liderului. Mergeau printre trunchiurile arse, băgându-și boturile în scorburile și la rădăcinile copacilor, scrutând întunericul pădurii cu o privire în care ardea un foc rece.

În timp ce ultimul câine trecea pe sub gard, liderul haitei a ridicat capul și a lătrat triumfător.

— Fugim. Haita liberă. Fugim acum!

Întorcându-se spre copaci, a luat-o la fugă, mușchii puternici încordându-se într-un ritm susținut. Haita l-a urmat, siluetele întunecate ale câinilor înaintând cu repeziciune prin pădure. „Haita, haita“, își spuneau toți. „Haita fuge.“

Pădurea întreagă era a lor, iar câinii aveau un singur gând, un singur instinct:

— Să ucidem! Să ucidem!